

foreslaar at sende derned; men Antallet af de uddannede fra 1918 er jo blevet formindsket. Man risikerer derfor at blive nødt til at gribe til ældre Aargange, til 1917, maaske til 1916, og forsaavidt det bliver Tilfældet, er det jo klart nok, at man river Folk bort fra deres Stillinger og paalægger dem efter min Mening ganske unødige Ulemper. Dette vilde man kunne undgaa, hvis man anvendte den Fremgangsmaade, som jeg antydede under Finanslovsforslagets første Behandling, at man indrettede Garnisonssteder eller benyttede de militære Etablissementer, man har i de sønderjydske Landsdele; saa var man fri for atter at foretage Indkaldelser. At det skulde være nødvendigt at have uddannet Mandskab for at fyldestgøre de Opgaver, som kunde komme til at foreligge, kan jeg for mit Vedkommende aldeles ikke indse. Jeg anser det for aldeles utvivlsomt, at et saadant Krav vil det ikke paa nogen Maade være fornødent at stille.

Jeg vil med det samme gentage den Forespørgsel til den højtærede Forsvarsminister, som jeg rettede ved Finanslovsforslagets første Behandling: Hvorfor mener den højtærede Forsvarsminister, at det ikke gaar an at foretage visse Indskrænkninger for de øvrige Vaabenarters Vedkommende? Kan man foretage Indskrænkninger for Fodfolkets Vedkommende; maa man ogsaa kunne det for de andre Vaabenarter. Jeg afventer i hvert Fald med stor Interesse nærmere Oplysninger fra Forsvarsministeren om, hvad der skulde være til Hinder for at foretage Indskrænkninger over hele Linien.

Jeg skønner ikke rettere, end at det vil være fornødent at overveje disse Spørgsmaal i et Udvalg, saa der kan blive Lejlighed til en Konference med Forsvarsministeren. Det er ganske vist paa et sent Tidspunkt, Lovforslaget fremkommer — vi skriver i Dag den 1ste i Aarets sidste Maaned —, men Udvalgsbehandlingen vil jo sikkert heller ikke behøve at være saa lang; den vil dog efter min Overbevisning være ret fornøden, og jeg er derfor ganske enig i den Henstilling, som Socialdemokratiets ærede Ordfører (L. Rasmussen) fremkom med om Nedsættelse af et saadant Udvalg.

Mine sidste Bemærkninger refererede sig jo ogsaa til Lovforslagets § 2. Jeg kan derfor indskrænke mig til at sige, at jeg na-

turligvis for saa vidt er enig i Bestemmelserne om Indskrænkning, jeg kunde blot ønske dem udvidet til at gælde alle Vaabenarter.

Med Hensyn til Udtalelsen i Bemærkningerne om, at det skønnes nødvendigt, at der i Sommeren 1921 indkaldes 400 Arbejdssoldater for at frigøre Rekrutbataillonerne for Afgivelse af Mandskab til Arbejde paa Vaabenkamre, i Køkkener m. v., vil jeg sige, at naar man har kunnet klare sig i 1920, og den højtærede Forsvarsminister har kunnet akkviescere ved den lovmæssige Ordning, der er truffet, ser jeg ikke, hvad der kan være til Hinder for, at man ogsaa klarer sig i 1921. Den ufuldkomne Uddannelse, som man paaberaaber sig, maa jo saa gøre sig gældende i 1921. Men naar man fra alle Sider er paa det rene med, at det gælder om at spare, og naar man fra alle Sider, maaske med Undtagelse af det konservative Folkeparti, er paa det rene med, at der maa finde Indskrænkninger i vort Militærvæsen Sted i den kommende Tid, forekommer det mig underligt, at man paa en Maade skrider til en Udvidelse her; i hvert Fald gaar man videre end den gældende Lov for 1920, idet man siger, at i 1921 er vi nødt til at foretage Indkaldelse af disse 400 Arbejdssoldater. Jeg troede dog, det var den almindelige Erkendelse, at vi skulde nedad, og at der ikke kunde være Tale om Udvidelser. Man kan ganske vist sige, at det er Indskrænkninger i Forhold til Ordningen af 1909, men det, vi beskæftiger os med, er jo en Fornyelse af den gældende Lov for 1920, og i Forhold til den er det i Virkeligheden en Udvidelse, som den højtærede Forsvarsminister agter at foretage.

Efter mit Syn paa Militærvæsenet i det hele taget er jeg naturligvis uenig med det ærede Medlem Hr. Parkov. Det ærede Medlem fremhævede, at vi ikke vidste, hvilke Fordringer der kunde stilles til os angaaende vort Militærvæsen, og jeg skal i den Anledning gentage, hvad jeg oftere har haft Lejlighed til at sige, at ifølge Pagten for Folkenes Forbund — for det maa jo være den, det ærede Medlem sigter til — kan der til Danmark saavel som til enhver anden Stat kun stilles Forslag om Indskrænkninger i Militærvæsenet, og hvordan man, naar de Forslag, der kommer til Afgørelse af os, udelukkende kan gaa ud paa Indskrænk-